

„אליזבת טיילור טילכנה אלי וביקשה שאשאל לה גלאביה שלי... ראיתי שעליזה |

בגין לבשה שימלה שלי... הכי טוב להיות בהרבה מקומות ולעשות הרבה דברים...”

אשת המלחין

את זה. הוא אהב אותי מאד, ולא תפס שהשיגרה פשוט משעממת אותי. אני לא יכולה להימצא רק במקום אחד. אני זקוקה לשינויים. למתח. להרפתקות. להאזות הרבה אנשים. פשוט לא אהבתי אותו מספיק, למרות שהיה אדם מקסים, אבל עד היום אנחנו ידידים טובים.

„שינאה

ממבט ראשון”

א חרי הגירושין, עברתי בשבילי חב רות ידועות באיופה כמו קלוואה בר פאריס. לוקס פורט באיטליה. וולנטין בי אנגליה.

כל אותו הזמן החזקתי בית בפאריס. אני מחזיקה בו עד היום כי איום אני עובדת באיטליה. צרפת, ארצות-הברית ו אנגליה, ונוח לי שיהיה לי בית בכל מקום, אבל בינתיים יש לי בית ממש רק במשאל ובצרפת.

בגלל שאני זקוקה לשינויים, אני תמיד נלחמת נגד עצמי. אני אדם מאד סקרני. אני ושואלת את עצמי שאלות כל הזמן. אני אהבת דברים וזקוקה לכל מיני דברים סביבי, למשל רהיטים יפים, תמונות עתיקות, הרבה ספרים, פרחים, שמש, ים, אנשים. יש לי תשוקה עזה לחיים. לכן אולי אינני מודקנת באופיי.

אני חושבת שעליידי מסורות ומנהגים וחוסר תזונה אנו נעשים זקנים ברוחנו, ולכן לדעתי הטוב ביותר הוא לנסות הרבה דברים, לעבוד בכמה מקומות בד-בבד ולא להיכנע לשיגרה.

את דב, בעלי, הכרתי בארץ. היומנתי עליידי הממשלה לעשות כמה קולקציות ולחנות על החוה. על החוזה לא חתמתי, אבל התאהבתי בארץ. זה היה בתקופת מלחמת 67. התנדבתי לעשות כמה תצורות ללא תשלום. פעם הומינו אותי חברים לבאר ושל מלון הילטון. שם פגשתי בדב, במיקרה, ושנאנו זה את זה ממבט ראשון. בכלל שכחתי ממנו, אבל אחרי כמה חודשים נפגשנו שוב, ומאז לא נפרדנו.

עובתי את פאריס ועברתי לארץ, ופתחתי בסדרתיים משוגע. אני נהה בארץ, דב (המשך בעמוד 54)

מתיישבת ומתכננת מה שעלה לי בראש. לאט-לאט התחילו להכיר בי, הור מנתי לתכנן בגדים בשביל בוטיקים ידועים באיטליה, ואחר-כך באוסטריה, אני גליה, וצרפת.

בצרפת התחתנתי עם דיפלוט אמרי קאי. הייתי אז בת 25, ולא ידעתי הרבה על החיים והאהבה. נולד לנו ילד, וגם כשהתחתנתי לא הפסקתי לעבוד. באותו זמן התחלתי ללמוד באקדמיה הידועה ל אופנה באיטליה — ברירה.

אחרי כמה שנים התגחשתי. הוא פשוט לא היה הגבר המתאים.

אני אשה עצמאית מאד מבחינה מוראית. אני אהבת להיות עצמאית מבחינה כלכלית. אינני אהבת להיות תלויה במי שהו, כי יש לי הרבה שיגעונות ותחבובי. לכן החלטתי להתגרש. בעלי לא הבין

לאנו, ובזמן הלימודים עבדתי בכל עבודה אפשרית — ציירת, מזכירה. הייתי טלפוניסטית ואיבדתי את קולי, ואחרי שלושה שבועות — בגלל שמזכירה ללא קול אינה מזכירה — פיטרו אותי.

„אני עיפה

מהשיגרה”

ע יצברתי לעבוד בכמה עיתוני אופנה. הייתי מארגנת התמונות בעיתונים, ובמשך הזמן התחלתי לתכנן דגמים משלי — בתחלה בעיתוני-סריגה, ואחר-כך בעייתוני אופנה כללית. את תכננתי האופנה לא למדתי אף פעם באופן רציני. פשוט הייתה לי תחושה לזה. הייתי רואה משהו בחנות, וזה היה מפעיל את דמיוני. הייתי

א לזובת טיילור היא האשה היחידה שזכרתי ממה ששמעתי פרי עיני צובי, טוענת גרציאלה זלצר (פונטאנה). אשתו של המלחין דובי זלצר שהיא מתכנתת-אופנה הידועה בעולם כולו.

כבת למשפחת-אצולה איטלקית עזבה גרציאלה את המינוח שבו למדה, ויצאה אל העולם כדי ללמוד את המיקצוע האהוב עליה. היא הגיעה אל מה שהגיעה בדרך הקשה והיום, בגיל 44, היא מרשה לעצמה גם לטייל ולנוח, ולעסוק בעשרות תחביבים נוספים.

היא השתרעה על הספה העמוקה שבחדר המגורים. דמות קטנה, שברירת, שזופה מביקורים יסודיים במל יפו, עיניה הן כחולות יורות ניצוצות של עליצות ורק כמה קמטים בנוריות העיניים מרמזים על גילה האמיתי. פיה הקטן נראה כמחייך ללא-הרף וחושף שיניים צהורות בגחון של ילדה קטנה. אפה קטן וסולד, ובגירותה יכולה להתקנא כל בערה צעירה כשהיא ושימלת-ערב חושפת גו, או גם בבקיני. גרציאלה מדברת כמעט ללא הפסקה חולמנית, רבת-דימיון ובדיבורה השוטף עוברת מנושא לנושא. ידיה, כאילו בעלות חיים משלהן, נעות, מסבירות, כועסות, צוחקות, מצוירות באוויר, פורעות בשערה הבלונדי, רשוב חזרות ולנסדרות תלחל סורה.

מספרת גרציאלה זלצר :

נולדתי באיטליה. אבי עבד כתעשייה והיה סוציאליסט שרוף. הוא היה איטלקי טיפוסי — היה חושב בצורה מסוימת ומתנהג לגמרי להיפך. הוא נולד עם תואר ברון. אמי אף פעם לא עשתה דבר פרט להתלונן, אבל בסך-הכל היתה כמו כל האמהות. אני בת יחידה. הורי, שהיו קאתולים אדוקים, שלחו אותי ללמוד בי מינור.

כבר מגיל שש אהבתי לצייר. הייתי מצוירת דמויות של גנים קטנות, וצובעת להן בגדים. בגיל 18 עזבתי את המינור ואת הבית. הורי לא הסכימו שאסע ללמוד ארכיטקטורה בחו"ל, הם לא היו מסוגלים להבין, איך בחורה יוצאת לעבודות-חיה זה לא היה או באופנה. אבל הצורך היה אצלי בדם, או קמתי ונסעתי לונזוה. למדתי ושם ארכיטקטורה ואחר-כך עברתי למי

עם דובי זלצר

גרציאלה מדברת בשטף, כימעט ללא הפסקה, בעוד דובי המסב עימה בסלון מנית לה לנהל את השיחה. אחרי עשר שנות נישואין עדיין מאוהבים השניים כמו בהתחלה, מהווים זוג מושלם ממש.